

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: A. Ch., zast.: Mgr. Narcisem Tomáškem, advokátem, U Starého motu 111/4, Děčín III, proti žalovanému: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, nám Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 20.6.2013, č.j. MV-76250-7/SO-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví rozsudku, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27.5.2011, č.j. OAM-787-11/ZR-2011, jímž bylo dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, zrušeno povolení k trvalému pobytu na území ČR a podle § 77 odst. 3 uvedeného zákona stanovena lhůta 30 dnů k vycestování.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že povolení k trvalému pobytu bylo zrušeno z důvodu, že žalobce opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Na území byl totiž třikrát odsouzen, a to pro trestný čin krádeže dle § 247 trestního zákona a opakovaně pro trestný čin vydírání dle § 235 trestního zákona. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí k pojmu „veřejný pořádek“ odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 11 Ca 51/2006 a na rozsudek NSS č.j. 4 As 66/2008 a dovedl, že existují důvody pro postup dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Zároveň se zabýval dopadem rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života odvolatele a zvážil rodinné poměry se závěrem, že zrušení povolení k trvalému pobytu bude zásahem do života odvolatele, nikoli však nepřiměřeným.

Žalovaný pak zmínil důvody podaného odvolání, kdy odvolatel namítl, že ministerstvo nevzalo v úvahu veškeré skutečnosti, zejména jeho vyjádření ze dne 15.3.2011. Odvolatel

nesouhlasil s tím, že v řízení nebyli vyslechnuti svědci, které navrhoval, podle něj jsou výslechy členů rodiny důležitým důkazním prostředkem a tedy mu bylo odepráno právo na spravedlivý proces. Uvedl, že se od jeho narození aktivně zapojovali do integrace, chtěli vycestovat do Čech, celá rodina žila v komunitě, která se na cestu do České republiky připravovala, až již jde o zvyky, český jazyk, kulturu i historii. Od mala tedy vyrůstal, aby mohl s rodinou odcestovat do nové vlasti, kvůli tomu prodali veškeré movité i nemovité věci. Rozhodnutí mu tak nepřiměřeně zasáhne do soukromého a rodinného života, vycestování do Kazachstánu je pro něj i jeho rodinu těžko představitelné, v ČR žije veškeré příbuzenstvo, v Kazachstánu již nemá nikoho. Postupem správního orgánu je tedy jeho život zásadně narušen a negativně ovlivněn do budoucna. Odstěhováním do Kazachstánu se z něj stane bezdomovec bez jakékoli pomoci od státu a rodiny. Podaným odvoláním usiluje o to, aby povolení k trvalému pobytu zůstalo zachováno.

Žalovaný odvolání posoudil jako nedůvodné. Poukázal na odsouzení žalobce v roce 1998 a 2000 pro trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, 2b tr. zákona a § 235 odst. 1, odst. 2b,d tr. zákona k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 2 a 6 let. Odvolatel se dále dopustil tr. činu krádeže podle § 247 odst. 1b, 3b tr. zákona, za který byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na dobu 3 let. Žalovaný odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS čj. 3 As 4/2010-151 ze dne 26.7.2011, v němž se Nejvyšší správní soud pokusil o sjednocující výklad pojmu „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ se závěrem, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Jednání odvolatele pojem závažné narušení veřejného pořádku dle výkladu NSS naplňuje, ze strany odvolatele šlo vždy o jednání osobní, představující aktuální a závažné ohrožení zájmů české společnosti. Žalovaný závažné narušení veřejného pořádku a nebezpečnost jednání žalobce nespatřuje jen v samotné tr. činnosti, ale zejména v tom, že se takového jednání dopustil opakovaně a předchozí odsouzení nevedla k nápravě.

Žalovaný poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 6 To 389/2010 ze dne 11.10.2010, jímž bylo rozhodnuto o odvolání proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 28.6.2010, sp. zn. 21 T 81/2009, a z něhož vyplývá, že odvolatel se tr. činu krádeže dopustil ve zkušební době podmíněného propuštění. Obvodním soudem pro Prahu 9 byl odvolatel shledán vinným, že ve 4 případech odcizil motorové vozidlo a tímto pokračujícím násilným jednáním se zmocnil cizích věcí v hodnotě nejméně 1.120.400,- Kč, tedy присvojil si cizí věc tím, že se zmocnil, čin spáchal vloupáním a způsobil značnou škodu. Na str. 21 a 22 rozsudku soud uvedl, že od dalšího páchání tr. činnosti jej neodradilo ani předchozí odsouzení, ani to, že se nachází ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, což zvyšuje závažnost nebezpečnosti jeho jednání pro společnost, protože na něj nelze působit alternativním trestem nespojeným s bezprostředním odnětím osobní svobody; předmětná trestná činnost pro něj představovala zažitý způsob života, jímž si zajišťoval prostředky k uspokojování osobních potřeb.

Žalovaný dále posoudil přiměřenost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu z hlediska jeho dopadu do života odvolatele a k tomu uvedl, že odvolatel pobývá na území nepřetržitě od roku 1996 jako občan 3. státu, jako takový získal povolení k trvalému pobytu z důvodu svého českého původu. Toto pobytové oprávnění bylo předmětným prvostupňovým rozhodnutím zrušeno podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Odvolatel jako důkaz ve svůj prospěch v písemnosti ze dne 15.3.2011 uvedl, že se celá jeho rodina v devadesátých letech minulého století rozhodla přestěhovat do ČR, zbavila se majetku, všichni se pravidelně učili český jazyk, kulturu, patřili k české komunitě, která je v Kazachstánu velmi početná. Jeho matka je rozená Češka a její rodiče jsou oba Češi. Po příletu do ČR je čekali tehdejší zástupci města, předali jim občanské průkazy, uvítací dopisy a dekrety od bytů, v návaznosti na to se všichni rychle adaptovali, našli si zaměstnání, přátele, zařídili ubytování. Všichni také získali trvalý pobyt a několik členů rodiny i občanství. Zrušení trvalého pobytu by pro odvolatele mělo katastrofální následky, v Kazachstánu již nežije žádný člen jeho rodiny, neměl by ani finanční prostředky. Na území má družku, která ho navštěvuje ve výkonu trestu, plánují založení rodiny, odvolatel chce po výkonu trestu žít řádným životem, plnit funkci hlavy rodiny, řádně pracovat, odvádět pojistné a platit daně. Žádá, aby bylo rozhodnuto v jeho prospěch, zaručuje se za něj jeho rodina, která je k ČR loajální a bezúhonná. Navrhuje, aby do řízení byli zapojeni i členové jeho rodiny, a aby byli vyslechnuti jeho rodinní příslušníci, kteří budou oporou pro jeho tvrzení a potvrdí, že ČR již bude nadále pouze reprezentovat a hájit její zájmy.

K navrhovanému výsledku členů rodiny odvolatele žalovaný poukázal na ust. § 52 správního řádu (dle něhož *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci*) a uvedl, že s ohledem na důvod zrušení trvalého pobytu by výsledky členů rodiny (rodiče, prarodiče, bratr, teta, strýc, družka) nebyly relevantní ke zjištění stavu věci a posouzení otázky „narušení veřejného pořádku“. Přítomnost rodinných příslušníků odvolatele na území, kteří se za něj mohou zaručit, sama o sobě nepodporuje závěr o nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do života odvolatele. Odvolatel je dospělý (34 let), je rozvedený a bezdětný. Žalovanému je známo, že dne 27.5.2011 nabyl právní moci rozsudek OS v Děčíně čj. 17 C 338/2009-20, o rozvodu odvolatele s paní T. Č. Ke sdělení odvolatele v jeho písemnosti ze dne 15.3.2011, že má na území již dlouho družku B. A., žalovaný nepřihlédl, neboť v době tohoto tvrzení byl odvolatel stále ještě ženatý. Paní T. Č. podle zprávy ze dne 25.7.2011 žije v cizině. Z úředních evidencí je žalovanému známo, že z posledního výkonu trestu byl žalobce propuštěn dne 19.3.2012.

Vyjádření odvolatele ze dne 15.3.2011, že chce žít řádným životem, pracovat a založit rodinu, nepovažuje žalovaný za závažný důvod, pro který není možné zrušení povolení k trvalému pobytu vydat z důvodu jeho nepřiměřenosti. Přiměřenost rozhodnutí je třeba posuzovat s ohledem na osobní situaci odvolatele v době rozhodování o zrušení pobytového povolení, nikoli s ohledem na situaci, která u odvolatele ani nenastala nebo může nastat v budoucnosti.

Ani dosažená doba pobytu odvolatele na území (16 let) nesvědčí ve prospěch jeho integrace (pracovní, společenské, apod.), přestože, jak vyplývá z jeho vyjádření ze dne 15.3.2011, měl na rozdíl od jiných cizinců svůj pobyt na území v jeho začátcích ulehčen. S ohledem na prokázanou trestnou činnost je zřejmé, že se za dobu svého pobytu do české společnosti žádoucím způsobem neintegroval. Žalovaný opětovně poukázal na to, že v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 sp. zn. 21 T 81/2009 soud uvedl, že trestná činnost pro odvolatele představovala zažitý způsob života, jímž si zajišťoval prostředky k uspokojení svých životních potřeb.

Ani sdělení odvolatele, že ve své vlasti nemá žádné příbuzné a že v případě vycestování do Kazachstánu se stane bezdomovcem bez jakékoli pomoci od státu či od rodiny, nelze považovat za akceptovatelný důvod pro závěr o nepřiměřenosti vydaného

rozhodnutí. Odvolatel je dospělý jedinec, který by měl být schopen se sám o sebe postarat, resp. žalovanému nejsou známy žádné důvody, pro které by toho nebyl schopen. Žalovaný si uvědomuje, že případný návrat odvolatele do země jeho původu může být spojen s obtížemi, které ale bude muset překonat. Současně je třeba vzít v úvahu fakt, že odvolatel si na území nevytvořil žádné pracovní zázemí (prostředky získával trestnou činností) a že jeho manželství se mu v době výkonu trestu odnětí svobody rozpadlo.

Osobní styk s rodinnými příslušníky (včetně družky) může odvolatel vykonávat pomocí krátkodobých víz na území, nebo mimo území. Není ani vyloučeno, aby v budoucnu požádal o vydání některého nižšího pobytového oprávnění, pokud splní podmínky pro jeho vydání.

Žalovaný odkázal na rozsudek NSS č.j. 5 Azs 46/2008-71, v němž soud vyjádřil názor, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné nebo osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování. Odvolateli ale zákaz pobytu udělen nebyl a s ohledem na výše uvedené nelze dospět k závěru, že již pouhá nutnost vycestování z území bude nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného nebo soukromého života. Zrušení trvalého pobytu je nutno chápat jako správní opatření, kterým se odvolateli ruší v minulosti získané oprávnění k trvalému pobytu na území, včetně výhod, které s sebou přináší. Odvolateli bylo odňato právo trvalého pobytu na území České republiky, k jejímž zákonům dlouhodobě neprojevuje respekt a svým jednáním narušuje pořádek této hostitelské země.

Žalobce v žalobě namítl, že ministerstvo nevzalo v úvahu všechny skutečnosti uvedené ve vyjádření žalobce ze dne 15.3.2011 a žalobce byl zkrácen na svých procesních právech tím, že nebyli vyslechnuti jím navržení svědci zejména členové rodiny, čímž podle žalobce bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Žalobce se od narození aktivně zapojoval do integrace a snažil se být plnohodnotným občanem ČR, jeho otec i matka žijí na území ČR a jeho bratr též. Žalobce má vážnou známost, žije ve společné domácnosti s B. A., se kterou hodlá uzavřít manželství. Napadené rozhodnutí tak nepřiměřeně zasahuje do soukromého a rodinného života žalobce. Ke Kazachstánu nemá žalobce žádný vztah, nemá zde příbuzné a rozhodnutí by zásadně negativním způsobem ovlivnilo jeho další život. Napadené rozhodnutí nerespektuje zásady spravedlivého procesu již z toho důvodu, že návrhu žalobce nebylo vyhověno. Odvolací orgán konstatuje, že výsledky navržených osob, tj. rodičů, prarodičů, bratra, tety, strýce a družky, nejsou relevantní ke zjištění stavu věci a k posouzení otázky narušení veřejného pořádku. Je pravdou, že OS v Děčíně rozsudkem č.j. 17 C 338/21009 rozhodl o rozvodu manželství žalobce. Nebere se však v potaz, že žalobce je vázán majetkově existencí společného jmění s bývalou manželkou a doposud tyto otázky nejsou vyřešeny. Napadeným rozhodnutím se ztrácí jakákoli naděje, aby žalobce mohl dostát svým povinnostem a domoci se práva z titulu existence společného jmění rozvedených manželů.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na spisový materiál a na vydané rozhodnutí, v němž jsou přezkoumatelným způsobem popsány důvody, pro které byl žalobci trvalý pobyt zrušen. Rozhodnutí žalovaného je podloženo konkrétními poznatky k osobě žalobce, na základě kterých byl učiněn závěr, že na území ČR opakovaně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Žalovaný odkázal na ust. § 52 správního řádu a uvedl, že neprovedení

výslechu navržených svědků řádně zdůvodnil. Vypořádal se i s tím, zda rozhodnutí nepřiměřeně nezasáhne do života žalobce, a to se závěrem, že s ohledem na aktuální osobní a rodinnou situaci nikoliv. Možnost majetkového vypořádání s bývalou manželkou není závislá na skutečnosti, zda odvolatel bude mít na území povolen trvalý pobyt a navíc tuto skutečnost žalobce poprvé namítá až v podané žalobě.

Z podnětu podané žaloby soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodl rozsudkem bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce k výzvě soud svůj nesouhlas nevyjádřil.

Povolení k trvalému pobytu bylo žalobci prvostupňovým rozhodnutím zrušeno podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., dle něhož *ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu; za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*

Správní orgán prvního stupně s odkazem na žalobcova odsouzení uvedená v opisu rejstříku trestů uvedl, že má za prokázané, že se cizinec opakovaně dopustil závažného narušení veřejného pořádku, tedy naplnil podmínku citovaného ustanovení. Poukázal dále i na to, že samotné odsouzení cizince rozsudkem Městského soudu v Praze čj. 43 T 2/2000 ze dne 21.9.2000 k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 6 let splňuje podmínku pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle ust. § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců (dle něhož ve znění do 9.5.2013 *ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky – poznámka soudu).*

K definici pojmu veřejný pořádek správní orgán prvního stupně uvedl, že tento pojem se dá charakterizovat tak, že pokud cizinec spáchal čin, který vedl k jeho pravomocnému odsouzení, jedná se o závažné narušení veřejného pořádku a pokud se takového jednání dopustil opakovaně, jedná se o opakované závažné narušení veřejného pořádku. Poukázal i na definici uvedeného pojmu v rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 11 Ca 51/2006, kterou potvrdil Nejvyšší správní soud svým rozhodnutím č. 4 As 66/2008-124.

K návrhu žalobce na provedení výslechu členů jeho rodiny správní orgán prvního stupně o odkazem na § 52 správního řádu uvedl, že výslechy členů rodiny považuje za nadbytečné, neboť byl zjištěn stav věci tak, že o něm nejsou pochybnosti. Zrušení povolení k trvalému pobytu je zásahem do soukromého nebo rodinného života cizince, v daném případě však nikoli nepřiměřeným. Správnímu orgánu je známo, že cizinec na území pobývá již delší dobu, povolení k trvalému pobytu získal v roce 1996, do ČR přicestoval 25.3.1997. Poprvé byl v ČR odsouzen již dne 10.9.1998, a to k nepodmíněnému trestu v trvání dvou let. Již dne 21.9.2000 byl znovu odsouzen, tentokrát k nepodmíněnému trestu v trvání 6 let, navíc za stejnou tr. činnost – vydírání. Posledním odsouzením dne 28.6.2010 byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 3 let. Celkový součet délek jeho odsouzení je tedy 11 let. Správnímu orgánu je známo, že cizinec má na území rodinu a přítelkyni a nezpochybňuje ani cizincovo vyjádření, že návrat do Kazachstánu by pro něj nebyl jednoduchý. V daném případě však rodinné, soukromé a sociální vazby neznamenají, že by zrušení povolení k trvalému pobytu mělo nepřiměřený dopad do jeho soukromého nebo

rodinného života, a to zejména s ohledem na spáchanou trestnou činnost a délky pravomocných odsouzení. Cizinec je plnoletý a není zbaven způsobilosti k právním úkonům, je recidivistou, který se v ČR opakovaně dopouští trestné činnosti, tedy pokud zrovna není ve výkonu trestu odnětí svobody. V případě odsouzení rozsudkem OS Praha 9 č.j. 21 T 81/2009 se nadto nejednalo o jednorázový tr. čin, cizinec v době od 10.3.2007 do 16.6.2007 odcizil 4 motorová vozidla a tohoto jednání se dopustil ve zkušební době podmíněného propuštění; tedy jej od trestné činnosti neodvrátilo ani předchozí odsouzení, ani zkušební doba podmíněného propouštění. Z těchto důvodů považuje správní orgán vyjádření cizince o tom, že jeho trestná činnost na území skončila, za účelové. Cizinec si zásah do svého soukromého a rodinného života zapříčinil svým úmyslným opakovaným protiprávním jednáním. S ohledem na výše uvedené nemá vydané rozhodnutí nepřiměřený dopad do soukromého nebo rodinného života cizince, ale je přiměřené okolnostem případu. S odkazem na ust. § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán konstatoval, že není ve veřejném zájmu, aby na území ČR pobýval cizinec recidivista s uděleným povolením k trvalému pobytu, který nerespektuje zákony ČR a opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Povolení k trvalému pobytu je vyjma českého občanství nejvyšším pobytovým statutem a pokud cizinec nerespektuje zákony ČR, není ve veřejném zájmu, aby tento pobytový status se všemi výhodami z něho plynoucími, cizinci zůstal. Trestné činnosti se cizinec dopustil vědomě a musí nést následky svého jednání.

Do správního spisu je založen opis rejstříku trestů, z něhož vyplývají žalobcova odsouzení uváděná správním orgánem. První dva odsuzující rozsudky, tj. rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Labem 6 T 337/97 ze dne 10.9.1998 a rozsudek Městského soudu v Praze 43 T 2/2000 ze dne 21.9.2000, sice nejsou založeny do správního spisu a není tedy zřejmé, jakým konkrétním jednáním žalobce trestnou činnost, za níž byl odsouzen, spáchal. Nicméně s ohledem na právní kvalifikaci - tr. čin vydírání dle § 235 odst. 1, 2b, resp. dle § 235 odst. 1, 2b, d zákona č. 140/1961 Sb., a s ohledem na uložené nepodmíněné tresty odnětí svobody v délce 2, resp. 6 let, je nepochybné, že se jednalo o závažnou trestnou činnost.

Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 21 T 81/2009 ze dne 28.6.2010, jímž byl žalobce odsouzen pro tr. čin krádeže dle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 3 písm. b) tr. zákona k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let, a rovněž i rozhodnutí Městského soudu v Praze 6 To 389/2010, jímž bylo zamítnuto podané odvolání, jsou do správního spisu založeny a vyplývá z nich, že žalobce v době od 10.3.2007 do 16.6.2007 odcizil čtyři motorová vozidla, tj. pokračujícím násilným jednáním se zmocnil cizích věcí v celkové hodnotě nejméně 1 120 400,- Kč, přičemž se v době páchaní této tr. činnosti nacházel ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu uloženého rozsudkem OS v Ústí nad Labem 6 T 337/97. Soud při hodnocení nebezpečnosti souzeného jednání pro společnost mimo jiné uvedl: *“.... předmětná trestná činnost pro něho představovala zažitý způsob života, jímž si zajišťoval prostředky pro uspokojení svých životních potřeb”*.

Soud toho názoru, že správní orgány ohledně závažnosti jednání žalobce, za něž byl uvedenými rozsudky pravomocně odsouzen, učinily postačující skutková zjištění.

Otázkou užití pojmu „narušení veřejného pořádku závažný způsobem“ v kontextu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, se zabýval rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 26.7.2011, č.j. 3 As 4/2010-151 (č. 2420/2011 Sb. NSS), a to ve vztahu k ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které upravuje problematiku vyhoštění.

Konstatoval, že narušením veřejného pořádku podle tohoto ustanovení může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES), i v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci. Rovněž uvedl, že je třeba mít na zřeteli, že zákon o pobytu cizinců pojem „veřejný pořádek“ resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ užívá na více místech a v různých ustanoveních, rozšířený senát se nedomnívá, že by ke všem těmto ustanovením zákona, jež se zmiňují o veřejném pořádku, bylo možno přistupovat jednotně. Při výkladu pojmu „veřejný pořádek“ je tak nutné na tento pojem nahlížet nejen v kontextu určitého zákona a jeho účelu, ale rovněž v kontextu daného ustanovení, a vzít v úvahu specifika každé jednotlivé normy.

Vzhledem k tomu, že zrušení trvalého pobytu představuje méně intenzivní zásah do právní sféry cizince, nežli vyhoštění, postačí podle městského soudu v případě žalobce pro kvalifikaci určitého jednání jakožto závažného porušení veřejného pořádku menší intenzita v porovnání s vyhoštěním cizince.

Opakovaná odsouzení pro shora uvedenou závažnou trestnou činnost, a to vždy k nepodmíněným trestům odnětí svobody (jejichž celková délka činí 11 let), když přitom žalobce trestnou činnost, za níž byl odsouzen posledně uvedeným rozsudkem, spáchal ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, je podle soudu zapotřebí posoudit jako opakované narušení veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu cit. ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce v podané žalobě proti závěru správního orgánu, že opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek, ostatně ani výslovně nebrojí.

Platnost povolení k trvalému pobytu ministerstvo zruší, shledá-li některý z důvodů dle § 77 odst. 2 písm. a) až f), resp. v pozdějším znění až g), zákona o pobytu cizinců, avšak je-li současně splněna podmínka, že toto rozhodnutí je přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Žalobce ve svém podání ze dne 15.3.2011 správnímu orgánu sdělil, že celá rodina se v roce 1996, resp. 1997 přestěhovala do ČR, patřila do početné české komunity, na vystěhování se dlouho připravovala, prodala veškerý majetek, všichni se učili český jazyk, českou kulturu a připravovali se na bezproblémový přechod do nové země, matka je rozená Češka, její rodiče jsou rovněž Češi, čímž bylo přestěhování ulehčeno – při příletu je vítali představitelé města, předali jim české občanské průkazy, dekrety od bytů. Několik členů rodiny dostalo české občanství, mimo jiné i matka žalobce. V Kazachstánu nežije nikdo z rodiny žalobce, nikdo by mu tedy nebyl oporou, žalobce by neměl finanční prostředky. I když je žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, má dlouholetou družku, která jej navštěvuje a s níž hodlá uzavřít manželství. Po výkonu trestu chce žalobce žít řádným životem. Žalobce navrhl výslech členů jeho rodiny a rovněž družky B. A.

V podaném odvolání pak žalobce nadto dále namítal nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, neprovedení výslechů navržených výslechů, které považuje za důležitý důkazní prostředek a konstatoval, že odstěhováním do Kazachstánu z něj bude bezdomovec.

K přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 27.5.2011 především uvedl, že žalobce do

ČR přicestoval dne 25.3.1997, a k jeho prvnímu odsouzení pro tr. čin vydírání došlo již dne 10.9.1998, kdy mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání dvou let. Následně byl, a to již dne 21.9.2000, odsouzen rovněž pro tr. čin vydírání, tentokrát k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 let, přičemž k poslednímu jeho odsouzení, a to pro tr. čin krádeže, jehož se dopustil ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu, došlo dne 28.6.2010. Soud poukazuje na to, že z obsahu rejstříku trestů vyplývá, že v případě prvního odsouzení byl žalobce z výkonu trestu rozhodnutím ze dne 31.1.2006 podmíněně propuštěn se zkušební dobou 4 let, dne 16.12.2010 ale byl nařízen výkon trestu. Druhý nepodmíněný trest odnětí svobody v délce 6ti let žalobce vykonal dne 22.7.2005. Z posledního výkonu trestu odnětí svobody byl žalobce, a to podle odůvodnění žalobou napadeného odvolacího rozhodnutí, propuštěn dne 19.3.2012 (tj. až po vydání rozhodnutí prvního stupně ze dne 27.5.2011). Správní orgán prvního stupně při hodnocení délky pobytu žalobce na území uvedl, že délka pobytu neznamená, že by vydané rozhodnutí mělo nepřiměřený dopad do jeho soukromého nebo rodinného života; účastník je recidivistou, který se na území dopouští opakovaně trestné činnosti, pokud zrovna není ve výkonu trestu odnětí svobody. Dopad rozhodnutí je proto přiměřený okolnostem případu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zejména uvedl, že doba pobytu žalobce na území (16 let) nesvědčí ve prospěch jeho integrace na území, žalobce si na území nevytvořil žádné pracovní zázemí (prostředky k obživě získával trestnou činností), manželství se mu rozpadlo (dne 27.5.2011 nabyl právní moci rozsudek o rozvodu manželství). K posouzení otázky narušení veřejného pořádku by podle žalovaného bylo za dané situace nadbytečné provádět navržený výsledek rodinných příslušníků žalobce včetně jeho družky. Přítomnost rodinných příslušníků na území sama o sobě nepodporuje závěr o nepřiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do života žalobce, který je dospělý (34 let), rozvedený a bezdětný. Jedná se o dospělého jedince, který by se měl umět sám o sebe postarat, resp. žalovanému nejsou známy žádné závažné důvody, pro které by žalobce tohoto nebyl schopen. Osobní styk s rodinnými příslušníky včetně družky může vykonávat pomocí krátkodobých víz, taktéž není vyloučeno, aby v budoucnu požádal o vydání některého nižšího pobytového oprávnění.

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: 1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu, (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), 2) délka pobytu cizince v hostitelském státě, 3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, 4) rodinná situace cizince (např. doba trvání manželství), 5) počet nezletilých dětí a jejich věk, 6) rozsah, v jakém by byl soukromý a nebo rodinný život cizince narušen (vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), 7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti), 8) migrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti), 9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, lze je však považovat za přiměřeně aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, které může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o zásah nepřiměřený (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 68/2012-39 ze dne 6.8.2013, který se týká zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 871 odst. 1 písm. b/ zákona o pobytu cizinců a č.j. 9 Azs 41/2014-34 ze dne 27.2.2014, který se týká zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. a/ zákona o pobytu cizinců).

Skutečnosti, které správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti, s účinností od 1.1.2011 stanoví ustanovení § 174a (v pozdějším znění § 174a odst. 1) zákona o pobytu cizinců (dle něhož *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*).

Ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince. Soud toho názoru, že v daném případě je (s ohledem na závažnost trestné činnosti a soustavnost jejího páčání) dána vysoká intenzita narušení veřejného pořádku. Rovněž má za to, že z hlediska vznesených žalobních námitek bylo posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce správními orgány provedeno postačujícím způsobem.

Žalobce v žalobě nikterak nevyvrací konstatování žalovaného, že si dosud nevytvořil žádné pracovní zázemí a že prostředky získával trestnou činností. Takový způsob života však nesvědčí o řádné integraci žalobce na území ČR a o respektu žalobce k právnímu řádu hostitelského státu, tedy i ke státu samotnému. Ve správním řízení ani v podané správní žalobě žalobce, který je bezdětný a rozvedený, neuvádí, že by některého člena širší rodiny, případně družku, finančně podporoval či mu jinak pomáhal; existenční ohrožení některého z členů rodiny v případě vycestování žalobce do Kazachstánu tak zřejmě dovozovat nelze. Soud souhlasí s žalovaným v tom, že výslech navržených členů rodiny by byl nadbytečný ve vztahu k posouzení otázky „narušení veřejného pořádku“, neboť toto posouzení je odvislé od posouzení trestné činnosti, za níž byl žalobce odsouzen. Stejně tak by výslech členů rodiny nemohl podpořit tvrzení žalobce, že v budoucnu hodlá žít řádným životem; soud souhlasí s názorem správního orgánu, že vzhledem k dosavadnímu způsobu života žalobce se toto jeho tvrzení nutně jeví jako účelové. Výslech členů rodiny tak sice mohl blíže objasnit povahu a pevnost rodinných vztahů, což je jedním z kritérií, které má správní orgán posoudit, avšak i za předpokladu, že vztahy mezi členy rodiny jsou pevné, a že tedy vycestováním žalobce z území bude rodinný život narušen (z čehož vycházejí i vydaná rozhodnutí), je podle soudu správný závěr správních orgánů o tom, že takový zásah bude přiměřený shora uvedeným okolnostem případu. Soud tedy má za to, že skutečnost, že správní orgán neprovedl navržené výslechy členů rodiny žalobce, nezpůsobuje porušení zásad spravedlivého procesu, jak žalobce v žalobě namítá, resp. není vadou řízení, která by mohl mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c/ s.ř.s.). K námitce žalobce, že se v případě vycestování ocitne v Kazachstánu bez prostředků a bez pomoci členů rodiny, žalovaný podle soudu za daných okolností zcela správně poukázal na to, že žalobce je zletilý, svéprávný a není znám důvod, pro který by se nemohl o sebe postarat. Pokud žalobce v žalobě namítá, že správní orgán nevzal v úvahu *veškeré skutečnosti, s odkazem na jeho vyjádření ze dne 15.3.2011*, nikterak nekonkretizoval, které uváděné skutečnosti byly správním orgánem pominuty a jaký má toto opomenutí dopad na úvahu správního orgánu.

Posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince musí být výsledkem poměrování intenzity narušení veřejného pořádku a intenzity zásahu do soukromého a rodinného života cizince, jež měl být zrušením povolení k trvalému pobytu způsoben. Zásah do soukromého a rodinného života cizince musí být proporcionální ve vztahu k intenzitě narušení veřejného pořádku. V předmětné věci dospěl správní orgán podle

soudu ke správnému závěru, že s ohledem na vysokou intenzitu narušení veřejného pořádku na jedné straně a další okolnosti případu (kdy si žalobce na území nevytvořil žádné pracovní zázemí, prostředky si opatřuje trestnou činností, je rozvedený, bezdětný, je dospělý a není znám důvod, proč by se nemohl o sebe postarat) na straně druhé, není vydané rozhodnutí nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.

Pokud žalobce v žalobě namítá, že je majetkově vázán existencí společného jmění manželů s bývalou manželkou, které dosud nebylo vypořádáno, jedná se o námitku nově vznesenou až ve správní žalobě, kterou se proto žalovaný nemohl v napadeném rozhodnutí zabývat a z toho důvodu ji žalobce nemůže úspěšně uplatnit ve správní žalobě. Vyčerpání právních výtek ve správním řízení je nutno vnímat jako respektování zásady subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace soudních zásahů do správního řízení. Účastník správních řízení je tedy povinen zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve své procesní dispozici a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany.

Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť žalobce neměl úspěch ve věci a úspěšnému žalovanému náklady řízení před soudem nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. září 2016

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: